

For så er vi blevet part i konflikten på den ene side og har mistet muligheden for at medvirke til freden. Men den fred kan vi jo i realiteten kun fremme, hvis tilliden til freden får lov at slå rod hos begge parter.

Villy Søvndal (SF):

Fra SF's side har vi rejst forespørgslen i dag for at presse. Danmark må efter SF's opfattelse – sammen med de øvrige EU-lande – yde en langt mere aktiv indsats i Mellemøsten for at undgå, at konflikten, der allerede i dag kræver et alarmerende højt antal døde, først og fremmest blandt palæstinenserne, udvikler sig til et punkt, hvor samtalen forstummer, hvor besindige på begge sider mister fodfæstet til fordel for de mere militante grupperinger, og det punkt, hvor de bål, der er i dag, udvikler sig til en brand af had, af vold, af myrderier, af konfrontation.

Der er behov for langt mere beslutsomme og internationale reaktioner, en langt mere markant dansk og europæisk indsats for at løse konflikten. Der skal lægges pres, først og fremmest på Israel, der bærer hovedansvaret for den eskalation, der lige nu finder sted. Ansvar for de strandede fredsforhandlinger ligger i dag hos Israel. Palæstinenserne har givet indrømmelse på indrømmelse, men som svar har de set israelske bosættelser skyde op i deres område, i deres byer, og en stigende social armod.

Palæstinenserne har begået historiske fejl. De har anvendt terror, som ikke lader sig retfærdiggøre. Fundamentalistiske islamiske grupper har med terror saboteret fredsmulighederne. Det er der slet ingen tvivl om set i historiens lys, men i dag ligger hovedansvaret for eskaleringen hos Israel. Palæstinenserne har ved forhandlingsbordet givet indrømmelse efter indrømmelse over for en militær og økonomisk overmagt og besættelsesmagt.

Derfor var Ariel Sharons besøg på Tempelbjerget den begivenhed, der fik bægeret til at flyde over. Det var den begivenhed, der fik lang tids opsparet frustration til at eksplodere. Tænk sig, besøg af den person, der har ansvaret for massakren på 2000 palæstinensere i flygtningelejrene Sabra og Shatila!

Hvad har palæstinenserne så givet siden Osloaftalerne i 1993? Det er også et svar til partiet Venstre: Anerkendelse af staten Israel i Osloaftalerne i 1993.

Israel har modsat ikke villet anerkende den palæstinensiske stat, og det er sket i en situation, hvor en beslutning har vakt betydelig modstand

blandt de 3 millioner palæstinensiske flygtninge. På trods af det har Arafat med de omkostninger, det kræver, båret beslutningen igennem, der hed anerkendelsen af staten Israel. Anerkendelse af tostatsløsningen, der betyder, at man opgav oprindeligt hjemland. Det har også været en upopulær beslutning i forhold til palæstinenserne. Anerkendelse af en deling af Jerusalem. Det har palæstinenserne også anerkendt. Jeg ved godt, at grænserne ikke er endeligt draget, men en anerkendelse af princippet om en deling af Jerusalem.

Anerkendelse af en meget langsom overgang til selvstændighed. I Osloaftalerne talte man i 1993 om 5 års overgang. I dag omfatter selvstyret 18 pct. af Vestbredden og 66 pct. af Gazaområdet. I øvrigt usammenhængende øer med bosættelserne skudt ind imellem. De palæstinensiske forhandlere har anerkendt en udskydelse af flygtningenes skæbne, og endelig har de anerkendt, at forhandlingerne fandt sted ikke under FN, som klart ville have givet palæstinenserne bedre forhold, men under USA's overherredømme med den tætte tilknytning mellem USA og Israel.

Jeg siger det, fordi det simpelt hen er et fantastisk historisk vrangbillede at ville præsentere det billede, som Venstre gjorde i sin ordførertale. Det er palæstinenserne, der inden for nyere historisk tid har været dem, der har bidraget og bidraget og bidraget, og det, man kan frygte, hvis man ikke forstår det, er, at Arafat bliver den sidste moderate palæstinensiske leder, vi har oplevet. I så fald står også staten Israel over for en helt anderledes trussel, end man står over for i dag.

Derfor er situationen eksploderet i frustration. Derfor er man i øjeblikket ved at tabe perspektivet, der hedder fred og sameksistens. Konflikten i Mellemøsten er skabt af det internationale samfund. Derfor ligger løsningen også hos det internationale samfund. Her spiller Danmark og Europa en alt for passiv rolle. Det haster, inden situationen bevæger sig til et punkt, hvor den er ude af kontrol.

Peter Skaarup (DF):

I Dansk Folkeparti hilser vi med tilfredshed, at der er rejst en debat her i Folketinget omkring et vigtigt udenrigspolitisk spørgsmål som situationen i Mellemøsten, og vi synes, det er godt, at SF tager teten og får en debat frem her i Folketinget omkring den.